

поголѣма-та ми дѣщеря, за да не остая жена ми сама), нашъ пасторъ мя повыка и попыта, какъ е жена ми, и изяви сожалѣніе, че не може да ѝ навѣсти отъ голѣмый снѣгъ, който бѣ паднѣлъ тогава. Азъ му разказахъ всичко подробно, и боѣся да не бѣдѣ, отъ силны чювствованія, още и притуриль. Той отъ милость даде ми единъ талиръ и вресея да ѝ посѣти нѣкой день. Когато ся азъ разговаряхъ съ него, близу насъ стояше и слушаеше нѣкой господинъ. Това бѣше тестъ му, който бѣ дошьль у него нагостье на праздника Рождества Христова. Всичкы говоряхъ за него, че е чловѣкъ простодушенъ и мѣдъръ, че живѣе въздрѣжно, и помага на сиромыхы много пѣвяче, нежели богати-ти му сосѣди. И тѣй си отыдохъ дома съ голѣмъ радость отъ тѣмъ неожиданъ помощь; зачото бяхме иждивили и послѣдни-ты си три гроша, а работа ся мѣчно находяше въ такъмъ добъ. Като влѣзохъ, азъ казахъ жені си, че сѣмъ ся върнѣлъ не съ празны рѣцѣ. Азъ сѣмъ увѣрена въ това, отговори ми тя, че си служилъ Господу, Който *насыщаетъ душу твою, и душу алчущую исполняетъ благъ.* (Псал: 106 9). Истина, Маріе, отговорихъ азъ, мы почти всякога получяваме духовнъ хранѣ отъ Г. Пастора; но днесъ ни помогнѣ той и въ тѣлеснъ нуждѣ. Истина, тя останѣ поблагодарна за тойзи талиръ нежели богати люди быватъ благодарни и за сто талиры.»